

„Elizabeth Chadwick a királyi ármányok mesteri krónikása.
Ragyogóan kelti életre a történelmet.”

– The Times –

A KIRÁLYI ÉKSZER

*finep
selection*

ELIZABETH
CHADWICK

ELIZABETH CHADWICK

A
KIRÁLYI
ÉKSZER

Első kiadás
Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2026

1

Carew-i palota, Dél-Wales, 1093. április

NESTA ÉPP AZ ISTÁLLÓBAN ÁLLT, hogy lássa Hera új csikóját, amikor apja hazaért. Az újszülött állat nedves volt még a magzatmáztól. Nagy nehezen lábra kecmergett, de azonnal visszarogyott a szalmára. A kanca nyihogva bátorította, és hosszú mozdulatokkal nyalogatta, amíg újra megpróbálta. Ezúttal mind a négy lábát sikerült kinyújtania, és bár billegett, de állva maradt.

– Szép harci ló válik majd belőle az apád számára – mondta Dewi, a lovasz, ahogy a csikó odabotorkált Héra oldalához. – Nagyon hasonlít az apjára.

Nesta meglepetésében és örömeiben elmosolyodott, mivel a csikó tényleg pont úgy nézett ki, mint Taran, a carew-i hercegi ménes bajnoka. Nesta apja hadjáratra ment, lovon háromnapos járóföldre észak felé, ahol a gyűlölt normannok épp egy újabb várat építettek, ez alkalommal Breconban. Így egyre beljebb nyomultak Wales területére. A békeszerződés, amelyet apja még Fattyú Vilmos¹ királlyal kötött, a királlyal együtt a sírba szállt, és fia, Vörös Vilmos uralkodása alatt a

---

¹ Hódító Vilmost (I. Vilmos, 1028–1087) időnként Fattyú Vilmosként (William the Bastard) is emlegetik.

normann határvidék bárói mohón nyugat felé fordították a szemüket, és a walesi hercegségekre úgy tekintettek, mint amelyek megérttek az aratásra. Tíz nappal korábban az a hír érkezett Carew-ba, hogy a normannok szövetséget kötöttek apja régi és könyörtelen powysi ellenségével, a Bleddyn-házból származó Cadwgannal. Apja elment a csapatával, hogy véget vessen a betöréseknek.

A csikó lábai meg-megbicsaklottak, mint a részeg emberé, miközben az anyja emlőjét kereste.

– Aztán mi lesz a neve, fiatal úrnóm? – kérdezte Dewi csillogó szemmel.

Nesta oldalra billentette a fejét.

– Tymestl – felelte.

Vihar, Mennydörgés fia. A lány szíve mindig repesett örömeiben, amikor látta, ahogy apja ménese együtt vágat, ahogy a vágta ütemére lobog sörényük és farkuk. A szépen ívelt hátú, peckesen lépkedő, büszke Taran volt a kedvence, de nagyon szerette a simulékony, fényes szőrű kancákat is, és a hosszú lábú csikókat, amelyek a kancák lába mellett szökdécseltek. Carew viharlovai² híresek és hön áhítottak voltak egész Walesben.

– Remek választás – hagyta jóvá Dewi. – Apád helyeselni fogja.

Nesta megörült a dicséretnek. Adja Isten, hogy apja mihamarabb hazajöjjön; Nesta akarta megmutatni neki az újszülött állatot. Megkordult a gyomra. Amint felébredt, magára kapkodta ruháit, befonta a haját, és rohant az istállóba, mert tudta, hogy az ellés a küszöbön áll. Noha farkaséhes volt, nem akarta otthagyni a kancát és a csikót. Ez a csodálatos esemény néhány értékes pillanatig egyedül az övé és Dewié volt.

A lovász sokatmondóan a lányra vigyorgott, és széthajtogatta a szalvétát, amelyből kövön sült kenyér és zsíros szalonna bukkant elő.

– Szívesen megosztom ezt veled, fiatal úrnóm!

Nesta kegyes méltóságot színelve bólintott. A herceg lánya volt, és bizonyos határ húzódott kettőjük közt, de Dewit pufók kislány kora

---

² Régi angol kifejezés, amely alatt erős és bátor, nehezen uralható csatolovakat értettek.

óta ismerte, amikor még a lovász tartotta pónilovaglás közben, így közös megegyezéssel alakították ki saját szabályukat az alá-fölé rendeltségi viszonyban. Nesta kedvelte őt, a férfi pedig kedveskedett a lánynak, mivel neki csak fiai születtek, akik már felnőttek, és elmentek Rhys úrral és csapatával.

Nesta beleharapott a kenyérbe; lapos és rágós volt, mert kövön sült, mégis ízletesnek találta, és tökéletes kísérőnek bizonyult a vékonyra szelt, füstös és fűszeres, zsíros szalonnához. A kicsikó ivott anyja tejből, aztán összegömbölyödött a szalmán, hogy aludjon egyet. Hera ott állt fölötte, beszívta kicsinye illatát, és finoman bökdöste az orrával. A tavaszi nap lassan kúszott felfelé az égbolton, a délelőtt szépnek és tisztának ígérkezett. Nem olyannak, amikor fonnia kell az anyja szobájában, miközben négyéves öccse folyton a lába alatt van, hanem olyannak, amikor lovagolni lehet a folyóparton, vagy át lehet menni Manorbierbe, és nézni, ahogy a fehér sörényű hullámok kigördülnek a tengerpartra. Az őrszem lekiabált a fal tetejéről, és a kürt azt a dallamot harsogta, amelyet Nesta már kívülről ismert – amely az apja érkezését jelezte. Lesöpörte a morzsákat a ruhájáról, és kisietett a várudvarra; a várakozás miatt kapkodta a levegőt, ahogy a nagy fakapu kitárult.

Amikor az első ember kimerülve és ziláltan betántorgott, Nesta szeme tágra meredt a látványtól. A valaha büszke és életvidám csapat most sebesült és kimerült férfiakból állt. Növekvő félelemmel kereste az ágaskodó, aranszőrű harci mént és a földig érő, piros köpenyes, fekete hajú férfit, de egyiküket sem látta. Apjának fivére, Rutherk sem volt a hazatérők között.

Dewi fiai, Morgan és Geraint léptettek be a kapun, és Morgan egy barna heréltet vezetett, amelynek a nyergén egy holttestet vetettek keresztbe. Nestának elakadt a lélegzete, mert a halottnak hollófekete haja volt, és piros köpenyén sötét, rozsdás foltok éktelenkedtek.

Dewi Nesta után rohant, a többi szolga pedig egy csoportban állt, és a szájukhoz kapták a kezüket.

– Montgomery közeleg Cadwagnal és csapatával – mondta Morgan komoran. – Legfeljebb néhány óránk maradt. Lóhalálában

vágtattunk, hogy ideérjünk, és nagyon kimerültünk. Túl sokan esle-
tek, így nem maradtunk elegenden, hogy megvédjük Carew-t egy ost-
rommal szemben.

– Hová lett Rutherk úr? – kérdezte Dewi.

Geraint arca eltorzult az undortól:

– Felajánlotta a kardját a normannoknak, és hűséget esküdött ne-
kik, hogy mentse az irháját. Ne várjatok tőle segítséget!

Nesta hallotta a beszélgetést, de nem jelentett számára semmit. Az
apja majd jön, és mindent rendbe hoz. Nem halhatott meg; az ott
nem az ő teste abban a köpenyben a lovon. Hogy is lehetne, hiszen az
a ló nem Taran, hiszen az apja olyan nagy és erős! Sosem hagyná ve-
zetés és védelem nélkül a rábízottakat.

Dewi karon fogta, és a gyaterem felé fordította.

– Gyermekem, menj édesanyádhoz, nekünk indulnunk kell! –
Nesta ellenállt; meg akarta nézni a barna lóról csüngő férfi arcát, hogy
biztos legyen benne, nem az apja az, Dewi azonban erősebben szo-
rította a karját. – Később majd lesz idő másra is – sürgette –, most
mentsük az életünket! Siess!

A lány látta Dewi tekintetében a keménységet és az együttérzést
is; felkiáltott, kitépte magát a kezéből, és elmenekült a szétvert sereg
megrázó látványa elől.

Az idő a homályba vezetett, olyan lassan haladt, mint ahogy a lovas ha-
lad a ködben, és olyan gyorsan, mint ahogy a víz árad. Nesta össze-
szedte ékszereit, drága ruháit és szalagjait – ezek társadalmi helyzetét
jelezték, hiszen ő Dyfed főhercegének dédelgetett lánya. Csak álmo-
dik, egy perc múlva felébred az ágya biztonságában. Belecsípett a kar-
jába. Bekékült a helye, mégsem tűnt el a rémálom.

Anyja, Gwladus, komoran nézett, miközben Nesta kisöccse, Gruf-
fydd előtt térdelt. Egy köpenyt igyekezett ráadni, és rögzíteni elől egy
tűvel.

– Légy jó és bátor fiú a kedvemért! – kérte remegő hangon. – Tedd,
amit mondanak, én pedig utánad megyek, amilyen hamar csak le-
het.

A fiú ünnepélyesen bólintott, de közben elkerekedett a szeme, és majdnem elsírta magát, amikor anyja kitudszkolta az ajtón, és átadta Dewi fiainak, akik pihent lovakkal vártak rá.

– Ne álljatok meg az úton semmi miatt! – parancsolt rájuk Gwladus. – Érjetez vele oda biztonságban! Tessék, itt vannak a ruhái, és a pénz, amire szükségetek lesz.

– Megvédjük a fiadat az életünk árán is, Gwladus úrnő – felelte Morgan, és erős karjával megfogta Gruffyddet, amíg Geraint a csomagot és a pénzzel teli erszényt vette át.

Az utolsó, amit Nesta a kisöccséből látott, az ijedt arca és tágra nyílt szeme volt, miközben Morgan maga elé emelte a fiút a nyeregbe, és elindultak. Gyors ügetéssel egy pillanat alatt eltűntek szem elől.

– Adja Isten, hogy időben odaérjenek a tengerpartra! – suttogta maga elé Gwladus, miközben keresztet vetett. Reszketve szívta be a levegőt, aztán Nestához fordult. – Nekünk is sietnünk kell. Össze van készítve a holmid?

– Igen, mama.

Nesta a csomagjára mutatott. Négy évvel korábban, akkoriban, amikor Cadwgan of Powys ellen harcoltak, egy időre száműzetésbe kellett menekülniük Írországba. Emiatt folyton készenlétben voltak, de ez az eset különbözött: a normannok híre félelmetes, az apja pedig... már nem lehet a vezetőjük.

– Akkor jó. Vedd fel a köpenyedet, és tegyél valamit a fejedre! Gyorsan!

Nesta nyelt egyet.

– Mama... – kezdte, aztán elhallgatott, mert nem jött ki több szó a torkán.

– Ó, gyermekem... – Gwladus lánya vállára terítette a köpenyét, gondosan megigazította, mint korábban Gruffyddét, aztán rögzítette elől kedvenc gránátkő berakásos ezüst brosstűjével. – Ne mondj semmit! Légy bátor, ahogy apád is elvárná tőled!

Nesta újra nagyot nyelt, bólintott, jelezve, hogy megértette, bár eddigi világa darabokra hullott szét. Anyja magához ölelte, és így léptek ki együtt az épületből.

Maguk mögött hagyták azt az életet, amely egy órával ezelőtt még a megszokott és biztonságos számukra, de örökre véget ért, ahogy a gyertya lángja ellobban egy fuvallattól.

Késő délelőtt értek oda a folyó torkolatánál álló, kőből épült örtonyhoz, Pembroke-tól három mérföldnyire. A parthoz közel felállították a sátraikat. A mogorva, kopaszodó, középkorú toronyőr átadta nekik az üzenetet, hogy Morgan és Geraint átkelt a tengeren Gruffydd-del egy Írországba tartó gyapjúszállító hajón. Két órával ezelőtt indultak el Diarmait MacEnnának, Leinster királyának udvara felé. Számítottak más hajók érkezésére is, de semmiképp sem a dagály előtt, csak órák múlva.

Rhys úr csapatából hárman gyengéden leemelték uruk testét a ló hátáról, egy deszkára fektették, két kezét pedig keresztbe rakták a mellkasán. Anyja mellett állva Nesta az apja holttestét nézte. Az arca érintetlen volt, finom metszésű arcvonásai gyönyörűek, annak ellenére, hogy már nem lélegzett. Szerette volna, hogy megemelkedjen apja mellkasa, hogy kinyissa a szemét, rámosolyogjon, és azt mondja, az egész csak szemfényvesztés volt. Ha elhiszi, hogy csak álmodik, akkor képes volna tovább élni, tudva azt, hogy végül majd felébred, és minden olyan lesz, mint régen. Hogyan lehetséges az, hogy a jóképű és életvidám apja nem érzékel és nem érez többé? Hogy lehet az, hogy nem ül többé ott a nagyteremben ezüstpálcájával, és nem kortyol mézsört a hercegi szaruból? Ez nem lehet igaz!

Az anyja fegyelmezetten odament férje holttestéhez, és lehajolt, hogy megcsókolja a homlokát.

– Isten őrizze meg a lelkedet, drága férjem! – suttogta. – Bosszút állunk érted, ígérem! A fiad biztos helyre menekült, a tengeren túlra, de alkalmas időben visszatér majd, és megfizet nekik. Ezzel még nincs vége. Nincs vége!

Nesta keze ökölbe szorult, körmei a tenyerébe mélyedtek. Ha az öccse vissza is tér, és megbosszulja apjuk halálát, arra még nagyon sokat kell várni, mert Gruffydd még csak négyéves.

Anyja kért egy kis vizet, hogy lemossa a holttestet, meg egy vászonlepedőt, hogy belegöngyölje. Ezalatt a férfiak kiásták a sírt, az udvari káplán pedig imát mondott felette. Nesta letérdelt, hogy segítsen az anyjának, letörölte az apja egyik kezét, lemosta a vért a körmeiről, aztán csak fogta a hideg, mozdulatlan kezét, amely valaha az ő fejét simogatta. Még mindig képtelen volt elhinni és felfogni, hogy mindez igaz.

A holttest három kérdése a következő: „Ki ölte meg?”, „Ki fogja meggyászolni?” és „Ki fog emlékezni rá?”. Így szólt Nesta ükapjának, Hywel Ddának a törvénye, aki írásba foglalta azokat a szabályokat, amelyek szerint Cymru³ népének élnie kell. De honnan fogják ezt tudni, ha csak a por marad, és a család szétszóródik?

Az anyja bánata kemény volt, mint a kő, Nestáé csak olyan, mint a köd.

Gerald FitzWalter rádobott még egy ágat a tűzre, és nézte, ahogy megállapodik a forró, vörös hasú, elszenesedő fadarabok között. Szikrák pattantak széjjel, és fényes csíkokat rajzoltak a sötétségbe, amiktől furcsa módon a walesi sárkányok jutottak eszébe – erről sosem beszélt volna férfiaknak a tábortűz mellett.

Arnulf de Montgomery normann serege alkonyatkor érkezett meg Carew-ba; a helyet elhagyatva találták, és a jelek arra mutattak, hogy a lakói sietősen távoztak. A nagyteremben a tűzhely még tartotta a meleget, és elkészült tyúkokat is találtak a várudvaron. Egyikük vacsorául szolgált Geraldnak és hűbéresének, bár a húsa olyan kemény volt, mint a cipőtalp, és Gerald még most is a húscsapatokat piszkálgatta a fogai közül.

Három napig üldözték Rhys ap Tewdr seregének maradékát déli irányban, de a walesiek bevették magukat a fák közé, és így kicsúsztak a kezük közül, mint a lidérc. Egy cseppet sem bízott a vezetőjükben, Rutherkben, még akkor sem, ha Rhys ap Tewdr bátyja volt, és

---

³ Wales (walesi); ejtsd: kümri

meg akarta kedveltetni magát új szövetségeseivel. Gerald gyanította, Rutherk abban reménykedik, hogy uralkodni fog Dyfedon, és ez azt jelentette, hogy Rhys feleségének és gyermekeinek – főleg a fiúnak – a védelméről már gondoskodtak. Rutherk nem örült, hogy üresen találta Carew-t, de már túl késő volt ahhoz, hogy folytassák a hajszát, és a lovaknak is pihenniük kellett.

Gerald a kupájáért nyúlt, de inkább a késéhez kapott, és meglepetésében elkáromkodta magát, ahogy az alak testet öltött az őrtűz fényénél – egy meghatározhatatlan korú, karcsú walesi férfi állt előtte, aki zöldesszürke, durva báránybőr kármzsát és tunikát viselt. Ifan az egyik felderítője volt; értékesnek tartotta, mert beszélt a normannok nyelvét – igaz, csapnivalóan, de mégis jobban, mint Gerald a walesit, habár folyamatosan javult a nyelvtudása.

A felderítő nevető szeme elárulta, hogy jót mulat Gerald zavarán.

– Ne ránts olyan hamar fegyvert, jó uram! – mondta éneklő hangon. – Hírt hozok.

Gerald levette a kezét a kése markolatáról. A walesi felderítők óvatosak voltak, mint a farkasok, és behatóan ismerték a terepet. Annak ellenére, hogy szerették az ezüstöt, nem lehetett megbízni a hűségükben, és azt megvenni sem lehetett – csak a szolgálatukat. Gerald hűbérura, Arnulf de Mongomery, jól megfizette őket, de megtagadta tőlük a bizalmát.

– És miféle hír volna az?

A walesi megnyalta az ajkát, és Gerald kupájára pillantott. Gerald fanyar mosollyal Ifan kezébe adta, és lötytyintett bele egy kis bort. Ez volt az egyik normann áru, amelyet a walesiek sohasem vetettek meg.

Ifan ivott, csettintett a nyelvével az élvezettől, aztán így szólt:

– Pembroke-on túl, a folyótorkolatnál, az őrtorony mellett táboroznak, és remélik, hogy jön egy hajó, amelyik átviszi őket Írországba, mielőtt odaérsz, hogy megakadályozd ezt. – Vállat vont. – Nem számít, hogy megszöknek-e vagy sem. Rhys herceg halott, és nincs, aki betöltse a helyét. Rutherk ap Tewdr Dyfed lordjának képzei magát, de nincs elég ereje, hogy fivére örökébe lépjen.

Gerald megdörzsölte borostás állát.

– És kit fognak követni?

– Nem az én dolgom, hogy erre feleljek, uram.

Ifan ivott még egy kortyot, és a szájában tartotta egy kicsit, mielőtt lenyelte, hogy érezze az ízt.

– Talán nem, de most tőled kérdezem.

– Vigyázz Cadwgan úrral! Régóta áhítozik erre a területre, és korábban elkeseredett harcot vívtak érte Rhys herceggel. Legutóbb Rhys úr megölte Cadwgan két testvérét. Az a legkevesebb, hogy keresni fogja az összecsapás lehetőségét, és örököse, Owain is kezd ereje teljében lenni.

– Érdekes. – Gerald a kupáért nyúlt. Nem ez lenne az első holmija, ami eltűnik, de most már résen volt. – Elviszlek a hűbéruramhoz. Saját fülével akarja majd hallani a jelentésedet.

Adott a felderítőnek egy ezüstpennyt, amelyre Vörös Vilmos király arcképét verték.

Ifan a derékszíjához kötött erszénybe csúsztatta a pénzt.

– Talán a finom normann úr úgy dönt, hogy szerencsét próbál Dyfedban?

Ifan szemében gúny villant.

Gerald szigorú pillantást vetett rá.

– Ne menj túl messzire!

Ifan még mindig mosolygott.

– Csak olyan messzire megyek, amennyire kell, *fy arglwydd*⁴ – felelte, gúnyosan urának szólítva Geraldot.

Gerald nem törődött felderítője pimaszságával, elkísérte a nagyterembe, ahol Arnulf de Montgomery, Hugh, a fivére, és Rutherk ap Tewdr, a walesi nemes a tűzhely mellett ültek, és belemerültek a beszélgetésbe – Rutherk egy tolmács segítségével.

Arnulf de Montgomery felnézett, és rókabarna szeme azonnal éberré vált. Az alkata is olyan szikár volt, mint egy rókáé. Fivére ezzel szemben széles vállú volt, a pocakja pedig rálógott a derékszíjára.

---

⁴ Uram (walesi)

– Pembroke-on túl, a tengerparton vannak egy őrtorony közelében, és egy ír hajóra várnak – mondta Gerald. – Nekünk ez szerencse, nekik nem.

– És mi van a fiúval? – kérdezte homlokát ráncolva Rutherk a tolmácson keresztül.

Gerald elvből irtózott tőle; egy férfi, aki eladja a saját fivérét, ahelyett, hogy dacolna a nehézségekkel, nem érdemel tiszteletet – még akkor sem, ha a Walest kormányzó családokra jellemző volt a rivális rokonok eltávolítása.

– Az egész háznép ott van, *fy arglwydd* – felelte Ifan. – Láttam a lányt az anyjával, és Rhys úr holttestét is a földre fektetve. De a fiút én nem láttam. Van még velük talán húsz harcos és ugyanennyi szolga is.

Hugh de Montgomery összefonta a hasán a karját.

– Pirkadatkor indulnunk kellene; időpazarlás volna tovább hajszolni a zsákmányt a semmiért.

Arnulf Geraldhoz fordult:

– Készítsd fel az embereket!

– Uram.

Gerald meghajolt, meggyújtott a tűznél egy lámpást, aztán kiment, és ellenőrizte az őrhelyeket, körbejárta a várudvart. Minden tűznél megállt, hogy szót váltson a katonákkal, és figyelmeztesse őket a korai indulásra. Gondosan végrehajtotta Arnulf parancsait, és semmit sem bízott a véletlenre. Csak úgy juthat feljebb, ha bizonyítja, hogy értékes. Wales a lehetőségek földje, sokkal inkább, mint Anglia, ahol apja fiatalabb fiaként korlátozottak voltak a kilátásai. És az ambíciók kívül valami beleszövődött a lényébe Walesből – egy vékony aranyszál, amely megszépítette a lelkét.

Dúdolva ért az istállóhoz, körútjának utolsó állomásához. Egy macska settenkedett a világos részen egy fiatal patkánnyal a szájában. A walesiek hagytak ott egy kis szalmát meg takarmányt, ahogy sietve távoztak. Ellenőrizte saját lovait, hogy lássa, apródjá megfelelő almot készített-e számukra. Harci lova, Brun hegyezte a fülét, és Gerald megállt, hogy megvakargassa a mén dús sörényét. Gyengéden szólt is hozzá, mielőtt továbbindult poroszkájához és teherhordó lovához.

Útját folytatva a Montgomeryk harci lovaihoz ért. Arnulf másik bátyja, Robert tenyészttette ki őket – csodálatos szürkék, erősek, kitar-
tók és gyorsak, mint a szélvész. Gerald sóvárogva nézte őket, mert a
lovak árát csak királyok és grófok tudták kifizetni, a fiatal testőrlova-
gok nem, akiknek valamilyen szolgálattal még ki kellett egészíteniük
a jövedelmüket.

A szürkék mellett ott állt Arnulf de Montgomery legújabb szerze-
ménye, Rhys herceg ménje is, amelyet a csata során kaparintott meg.
A ló virágkorát élte, csodaszép volt, a szőre úgy fénylett, mint a zsin-
dely vihar után. Gerald félreállt, és engedte, hogy a ló beszívja az
illatát, mielőtt gyengéden rátette volna a kezét sima, ívelt nyakára.
A mén toppantott, és felvetette a fejét, de engedte, hogy Gerald cso-
dálva megérintse.

– Tarannak hívják – mondta Ifan, aki csendben odalépett mellé. –
Azt jelenti, mennydörgés. Azt hiszem, urad nem fogja engedni Rut-
herk ap Tewdrnak, hogy megtartsa. Túl értékes. Carew viharlovi any-
nyit érnek ezüstben, mint egy király váltságdíja. Azoktól a ménektől
származnak, amelyeken még a nagy Hywel Dda lovagolt.

Gerald nem mutatta ki, mennyire ingerült amiatt, hogy a felderítő
képes ennyire csendesen odalopakodni. Arnulf nem adott Rutherk-
nek semmit az életén és néhány hűbértulajdonon kívül, amelyeken új,
normann hűbérurai szolgálatában élhet. Egy herceg meghalt, és nem
akart mást odaállítani a helyére. Ezt a részét elrendezte.

– Mondd még egyszer a nevét!

– Taran – ismételte Ifan. – Mennydörgés.

Gerald kimondta a szót, és emlékezetébe véste. Lépésről lépésre ta-
nulta a walesit, ahelyett, hogy tolmácsokra támaszkodott volna, akik
kedvük szerint elferdíthették a mondanivalót. Ez a nyelv a ritmusával
és a zenéjével is felkeltette az érdeklődését.

– Miért kalauzolsz bennünket? – kérdezte Ifantól. – A fizetségtől
eltekintve. Mi készíted arra, hogy egy normann urat szolgálj?

A felderítő megvonta a vállát, amelyet báránybunda takart.

– Bármit is teszünk, úgyis elfoglaljátok ezt a földet, ahogy elfoglal-
tátok Angliát, ez egyértelmű. Miért kellene hát az ár ellen úsznom,

és meghalnom, ha élhetek is, és még nekem fizetnek? – Hirtelen belépett a fénykörbe, és felfedte a nyakát, amitől Gerald összerezett. – Nézd! Ez annak a gallérnak a nyoma, amelyet a saját népemhez tartozók tettek a nyakamra.

Gerald a forradásokat nézte, amelyek alig látszottak, de egy életre kitörölhetetlen nyomot hagytak Ifan bőrén. Tudta, hogy háború idején a walesi urak összefogdosnak férfiakat, nőket és gyermekeket az ellenségeik földjéről, láncra verik őket, és áthajóznak velük az Ír-tengeren, hogy eladják őket a dublini rabszolgapiacra. Az egyház elítélte ezt a tevékenységet, sokan mégis folytatták, mert túl jövedelmező volt ahhoz, hogy abbahagyják.

– Három évig voltam Cadwgan ap Bleddyn rabszolgája – folytatta Ifan. – Fiatal feleségemet és a kisfiamat eladták Írországra, és ott is haltak meg, nekem azonban sikerült megszöknöm. Ti, normannok, kemény urak vagytok, és mi szenvedünk az uralmatok alatt. Nem szeretlek benneteket, de kifizetitek a béremet, és lehetőséget adtok, hogy bosszút álljak.

Gerald hirtelen nyugtalanság fogta el, amikor látta Ifan szemében a vadállatias csillogást.

– Köszönöm! Senkinek sem fogom megemlíteni.

– Ez nem titok – jelentette ki büszkén Ifan. – Már van másik feleségem és egy kisfiam, de mindennap eszembe jut az első családom.

A szürke mén horkantott mögöttük, és a szalmát kaparta. Gerald hátrafordult, hogy megnyugtassa, és mire újra előrenézett, Ifan már beleveszett a sötétségbe.

Gerald a gondolataiba merülve tért vissza a nagyterembe. Letértette szalmazsákját a fal mellé. A három uraság és a tolmács még mindig a tűzhelynél beszélgetett, de Gerald nem ment oda hozzájuk, csak fejet hajtott feléjük, és egy pillantást váltott Arnulf de Montgomeryvel, hogy jelezze: elvégezte a kötelességeit.

Megivott két ivótüloknyi vizet – épp eleget ahhoz, hogy teli húgyhólyaggal ébredjen fel a korai órán, és készen álljon arra, hogy felkeltse az embereket –, aztán beburkolózott a köpenyébe, maga mellé fektette a kardját, és becsukta a szemét.

A normannok úgy lovagoltak be a walesi táborba, mint a dübörgő vízesés, szétszórtak és levágtak mindenkit, aki az útjukba került. Nesta a köpenyébe burkolózva állt a tengerparton, és egy parányi pontnak tűnő közeledő hajót nézett, amikor meghallotta a sikoltozást, a harci zajt és a fegyverek csattogását. Megfordult, és döbbsen meredt a fegyvereikkel hadonászó katonákra, akik rajtuk ütöttek.

A nagybátyja megállt előtte a lovával a kőzárpor közepette, hogy elzárja az útját.

– Hol van Gruffydd? – kiáltott rá. – Hol van az öcséd?

– Elment oda, ahol nem érheted el!

Bárcsak volna egy kése, hogy kivágja az áruló szívét. Nyálat gyűjtött a szájában, és a nagybátyja elé köpött.

– Ez a fivérem lánya – mondta Rutherk egy másik walesinek, aki odaléptetett hozzá. – Mondd meg a normannoknak, hogy a lány szerint a fiú Írországba menekült, de mindenképp fel kell kutatni.

– Már folyamatban van – felelte a férfi. – Arnulf úr elfogta az anyját és az udvarhölgyeit. Pembroke-ba viszi őket, onnan indulunk majd tovább.

Nestában forrt a gyűlölet mindkét férfi iránt. A tengeri szél csípte a szemét, amitől folyt a könnye, de nem sírt; nem akart sírni ezek előtt a gyávák előtt.

Felnyergelt lovakat vezettek elő, és magukkal vonszolták az anyját, bár ellenkezett. Egy katona lökdösni kezdte Nestát, hogy haladjon gyorsabban, amitől a lány megbotlott. A gyűlölet olyan fokra hágott benne, hogy hányingere támadt. Egy normann a lovak felé taszigálta, belemarkolt a fenekébe, miközben illetlen megjegyzést tett, és nevetett. Ekkor egy zömök, barna lovon ülő lovag rendreutasította a férfit, és az eloldalgott. Az önelégült vigyort csak egy újabb figyelmeztetés törölte le az arcáról.

A lovag Nestához fordult:

– Nem esik bántódás. A szavamat adom rá – mondta, erősen törve a walesit.

Te jó ég, gondolta a lány, ezek még a nyelvünket is meggyilkolják!

A lovak arcát részben eltakarta a sisak orrvédője, de a szeme ugyanolyan hidegszürke volt, mint a partot ostromló tenger.

– Megöltétek az apámat. Nem hiszek a szavában – köpte ki Nesta utálkozva.

– Ennek ellenére fogadd el, mert nincs másod, csak ez. – A várakozó lovak felé intett. – Jobb lesz, ha önként felülsz, ne kelljen kényszerítenünk rá.

A lány összeszorította a száját, és remegve tűrte, hogy Dewi felsegítse a nyeregbe. A férfi arca feldagadt egy ütéstől, egyik orrlyuka pedig összetapadt az alvadt vértől.

– Bátorság, fiatal úrnőm! – mondta rekedt hangon, a lány felé fordulva, hogy a normannok ne hallják. – Te és az édesanyád biztonságban vagytok, mert a normannoknak szükségük van rátok. Kerüld az összetűzést; tedd, amit mondanak!

– Ahogy te csináltad?

Dewi elfintorodott.

– Ezt a nagybátyád egyik embere tette velem, amikor az öcsédet kereste. A nagybátyád bosszús, mert Gruffydd elmenekült a karmai közül, bár a normannok úgylis elvisznek mindent. Az lesz a legjobb, ha a kedvükben járunk.

Otthagya a lányt, hogy Nesta anyját is felsegítse a nyeregbe.

– Semmit se mondj nekik! – parancsolta Gwladus. – Soha ne bossáss meg, és soha ne felejts! Ez legyen a fogadalmad.

– Soha, anyám – fogadkozott Nesta megvetéstől és bánattól feszülten.

Látta, hogy Tarant a normann lovak közé terelték. Az ajkába harapott, mert szembesült a valósággal, hogy az apja már sohasem tér vissza. Ő és az anyja ki vannak szolgáltatva ezeknek a páncélos idegeknek. Ő többé már nem a dédelgetett kedvenc, hanem egy megkötözött fenevad, akit majd eladnak a piacon, levágnak vagy karámban tenyésztnek.

Ahogy elhaladtak az elesettek holtteste mellett, Nesta meg se rezent, el sem fordította a tekintetét; elismeréssel és tisztelettel adózott nekik, és megfogadta, hogy bosszút áll értük.

Rövid lovaglás után megérkeztek Pembroke-ba. A nőket betuszkolták egy kis szobába egy kőből épült őrtoronyban.

Egy katona belökte hozzájuk a csomagjaikat is, amelyekből a normannok előzőleg kilopták az összes ékszert, kelmét és csecsebecsét. Alváshoz szalmazsákokat és durva gyapjúpokrócokat kaptak. Fény csak egy ablakrésen keresztül szűrődött be, ezen kívül csak a füstölő és faggyúzsírt fröcskölő olajlámpások világítottak. A katona viszszejött, tálkákban árpalevest hozott rozskenyérrrel, kifelé menet pedig bezárta az ajtót.

Nesta borzalmas ürességet érzett a gyomrában, mialatt a sivár környezetüket nézte. Két nappal ezelőtt még tollal töltött ágynemű közt, tiszta vászonlepedőn és puha szőrmén aludt. Élvezte a méhviasz gertyák tiszta, kellemes fényét, és rózsavízzel mosakodott. Volt saját holmija, vagyona és rangja. Bármelyik férfi, aki hozzá mert volna nyúlni a tomporához, és kineveti, a kezével fizetett volna érte.

– Mi lesz velünk? – kérdezte anyjától, aki undorral szemlélte a szalmazsákokat.

– Ha meg akarnának ölni bennünket, akkor már megtették volna – vonta meg a vállát Gwladus. – Én nem számítok nekik, hacsak nem hordok a szívem alatt egy másik gyermeket, és tudom, hogy nem, de te apád lánya vagy, és emiatt értékes.

Nesta karba tette a kezét, és megborzongott.

– Karácsonykor megvolt az első vérzésed, így abba a korba léptél, hogy férjhez mehetsz. A normannok közül bárki feleségül vehet, és az ő törvényeik alapján igényt tarthat apád földjeire. Nem tús vagy a néped számára, hanem egy lány, aki visszaszerezheti az ellopott területeket.

Nesta megmerevedett.

– Sohasem megyek férjhez egyikükhöz sem! Soha!

Gwladus megrázta a fejét.

– Nem számít nekik, mit akarsz. Azt viszont nem tudják elvenni, ami legbelül vagy. Járj emelt fővel, és ne feledd az örökségedet! Példakép vagy mások számára bátorságban és hűségben. – Tett három

lépést Nesta felé, és megsimogatta az arcát. – Számítok rád, hogy hordozni fogod ezt a terhet a családod büszkeségéért.

– Nem fogsz csalódni bennem – felelte Nesta remegő hangon, mert dacos szavai ellenére félt, és kicsinek érezte magát ettől a teher-től.

– Ó, szép gyermekem! – Gwladus szorosán magához ölelte, csukott szemhéjai alól könnyek szivárogtak. – Tudom, hogy nem. Mindig szeretni foglak. Mindig, bármi történéj is.

Nesta vigasztalást keresve beszívta anyja bőrének ismerős illatát.

– Azt akarom, hogy vége legyen – suttogta.

– Tudom, hogy azt akarod, tudom. – Gwladus ringott vele, és arcon csókolta. – Én is azt akarom. Drága Szent Szűz, én is.

Gerald a Montgomery fivérek, Arnulf és Hugh kíséretében az őrtony tetején állt, ahonnan madártávlatból vehette szemügyre a környéket. A folyó torkolata felől hideg, de nem kellemetlen szél fúj; a felhők is vékonyodtak, és mögülük az ég napfénnel hímzett, halványkék alsószoknyaként bukkant elő.

– Azt akarom, hogy maradj itt, és felügyeld az erőd építését – mondta Arnulf Geraldnak. – Szükségünk van valakire, aki kordában tartja a walesieket, ha kormányozni akarjuk ezt a régiót, és erősíteni akarjuk a kereskedelmet Írországgal.

Izgatottság futott végig Geraldon, de közömbös arckifejezést erőltetett magára. Ez a feladat hatalmas előrelépést jelentett a számára, még akkor is, ha ezáltal magára marad Dél-Walesnek ebben az ellenéges szegletében, és a saját lábán kell megállnia.

– Uram, köszönöm. Nem fogsz csalódni bennem.

Arnulf de Montgomery metsző pillantást vetett rá.

– Biztosítjuk az embereket és az erőforrásokat. Küldök néhány embert Breconból, hogy kezdjék meg a munkát. Vidd sikerre, és várkapitánnyá teszek. Tudom, hogy nagyratörő vagy, és most itt a lehetőség, hogy bizonyíts.

– Uram, ez nagy megtiszteltetés számomra, hálás vagyok érte.

Több mint hálás.

Arnulf nyugat felé, a szárazföld felé fordult.

– Azt akarom, hogy ott álljon az erőd. – Az ujjával megmutatta a helyet. – Három oldalról víz veszi körül, és ellenőrizni lehet a folyón felfelé jövő összes szállítmányt. Onnan lehet a legjobban védeni a környéket.

– Én is erre gondoltam, uram. Azonnal hozzáfogok a munka megszervezéséhez.

Gerald tudott uralkodni a hangján és az arc kifejezésén, de az arcát elöntötte a pír.

– Jó. – Arnulf bólintott. – Holnap elviszem a túszoikat északkeletre. Jobb, ha a saját területünkön vannak; nem akarjuk, hogy idevonzzák a sakálokat. Cadwgan of Powys és a fia nagyon szívesen elrabolnák őket. A lány főnyeremény annak, aki feleségül veszi, ezért megéri nekik a kockázatot.

Gerald ettől megkönnyebbült. Krisztusnak hála, nem neki kell a nők biztonságára felügyelnie. Egyik katonáját már meg is kellett figyelmeztetnie, mert nem viselkedett megfelelően a lánnyal. Csökkentette a napi zsoldját, és korbácsolással fenyegette. A csillogó fekete hajú és sötét szemű lány már most is gyönyörű, pedig még nem nőtt fel teljesen. Megható volt látni, hogyan próbálja megvetéssel és göggel palástolni a félelmét.

– És Rutherk ap Tewdrrel mi lesz?

– Ő velünk jön. Lehet, hogy azt hiszi, jó esélye van arra, hogy megkapja Dyfedot, de megbízhatatlan, és esetleg elcsábul, ha Powys emberei megkörményezik. A király talál majd neki valamilyen jutalmat, de ő csak eszköz a cél eléréséhez. Hatalom nélkül gyenge, viszont más feladatok esetén még hasznosnak bizonyulhat.

Arnulf gúnyos hangja emlékeztette Geraldot arra, hogy a Montgomery urak számára mindenki csak eszköz a céljuk eléréséhez. Ismét az elé táruló látványra fordította a figyelmét. Néhány halászkunyhót le kell bontani, de amúgy tökéletes lesz a hely egy erőd számára, amint azt az ősi sánctal maradványai is bizonyítják. Az ő feladata lesz, hogy felépítse és irányítsa.

Megköszöri a torkát.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk neked,
ha egy igazán jó könyvet akarsz elolvasni!

Már rendelhető!
VESD BELE MAGAD MIHAMARABB!

MOST kiadói KEDVEZMÉNNYEL is a Tiéd lehet!
[Megrendelem most a kiadónál!](#)

Sőt!

A kiadó **KönyvSárkány Klubjának** tagjaként
ELŐFIZETŐI ÁRON csaphatsz le rá!
[Megrendelem most a KönyvSárkányon!](#)

**Köszönjük, hogy megrendeléssel
még több jó könyv megjelenését támogatod!**

– A walesieknél van egy kanca az újszülött csikójával. Túl hosszú lesz nekik az út. Itt tarthatnám őket...

– Elküldöm őket az én ménesemhez – mondta Arnulf nyugodtan, és közben sokatmondó pillantást vetett Geraldra. – Azt a fakó mént is. Láttam, hogy szemet vetettél rá. Pároztatom néhány kancámmal, aztán meglátjuk, milyen utódai születnek. Az itteni siker lehetősége egyelőre elegendő jutalom neked, úgy gondolom.

Gerald lehajtotta a fejét, hogy leplezze csalódottságát. A kanca és a csikó csak ráadás lett volna; érdemes volt megpróbálni. A Montgometry fivérek ellátják erőforrásokkal, hogy fel tudja építeni a várat, de az olyan külön juttatások, mint a jó lovak, nem képezték a megállapodás részét – legalábbis egyelőre még nem.

Arnulf és Hugh elindultak lefelé, Gerald viszont ott maradt még egy kicsit; maga elé képzelte a várat és várúrként saját magát, itt, a világ végén.